

CUPRINS

Prolog	Linia de start	011
PARTEA ÎNTÂI	Trecutul	017
	Chefuri și rock'n'roll	019
	Primul pas - declin pentru schimbare	029
PARTEA A DOUA	Depășirea	041
	De pe canapea la Polul Nord	043
	Provocarea „7 maratoane pe 7 continente“	051
	Provocarea ultra: „7 ultramaratoane pe 7 continente“	097
	Final de proiect: omologarea recordului Guinness și 7 lecții învățate	129
PARTEA A TREIA	Transformarea	143
	Ironman de 10 ori	145
	Traversarea Atlanticului pe o barcă cu vâsle	267
	Ocolul Pământului în 50 de milioane de pași și încă un record	297
PARTEA A PATRA	Privind spre viitor	307
	De ce am scris această carte?	309
	Outro - în loc de încheiere	311
	Zece minute și o coală albă	314
Mulțumiri		317

Prolog

Linia de start

Primele secunde sunt ca o înțepătură lungă. O mie de ace fine îmi pătrund sub puținele părți de piele neacoperite. Aerul tăios îmi lipește nările, aproape că doare. Dacă n-aș avea ochelarii de schi, probabil că și lacrimile mi-ar îngheța pe sub pleoape. Respir ca printr-un filtru de gheață, iar respirația devine vizibilă, un abur alb care se ridică și dispare repede, ca un nor efemer.

E o senzație care te face să vrei să te adăpostești, dar în același timp, are ceva curat, viu. Orizontul e limpede, cerul pare mai aproape, iar liniștea gerului e una aparte, n-am mai întâlnit nicăieri o asemenea liniște. Gerul cade peste lumea asta ca o tăcere de sticlă. Totul pare încrămențit. Chiar și timpul s-a oprit în loc. Doar pasul care scârțâie pe zăpadă îmi amintește că viața încă pulsează, caldă, undeva adânc sub haine, sub piele, în inima care bate, în pofida frigului.

Sunt 12 ture a câte 3,5 kilometri. La finalul fiecărei ture intrăm într-un cort mare, unde ne schimbăm masca pentru vânt, care înghețată rapid, și ne hidratăm. În cort sunt doar câteva grade, dar, venind de afară, de la minus 40 de grade Celsius, senzația este de saună. Mă face să mă simt bine, dar nu mă ajută: parcă nu-mi vine să mai ies de acolo.

Și totuși ies. Iar frigul aspru, pătrunzător, mă lovește din prima clipă. După cinci minute corpul învață din nou. Zăpada

Chefuri și rock'n'roll

Viața mea nu a fost mereu doar o pregătire continuă pentru maratoane. Cu doar câțiva ani înainte de maratonul polar, într-o duminică mohorâtă de toamnă, pe 30 octombrie 2005, eram acasă. Stăteam, pur și simplu, și mă recuperam după o noapte grea. Cu o seară înainte, ieșisem cu câțiva colegi de la bancă la tradiționala noastră băută de final de săptămână. Eram, de regulă, patru băieți, toți burlaci, colegi în aceeași sucursală. Rutina era simplă: un cocktail bar rusesc de la Piața Romană. Shot după shot. Eram fanul absintului (se pare că îmi plac extremele), peste care puneam zahăr brun încălzit în linguriță. Două pachete de țigări. Muzică tare, vorbit și mai tare, până răgușeam. După vreo două ore de shot-uri, urma „atracția serii“, când dansatoarele de pe bar își turnau șampanie în pantofi și le ofereau clienților să bea.

Noaptea se încheia cu mine stând de vorbă cu barmanul. În fine, nu știu ce fel de dialog putea fi acela, având în vedere că eram, de cele mai multe ori, rupt. Dar îmi amintesc că, în acea seară, l-am rugat să-mi prepare ceva „special“. A scurs într-un pahar lichidul dubios, tulbure și lipicios adunat în covorașul de cauciuc de pe tejghea, pe care se preparau cocktailurile. Adică resturi de alcool, sucuri, siropuri, eventual și gheață topită. Mi-a explicat că niciodată nu are același gust - evident! Efectul „băuturii“ jechoase din covorașul de cauciuc de pe bar a fost fulgerător - și teribil: nu mai știu cum am ajuns acasă și la ce oră m-am culcat.

scârțâie. După o vreme, deși alerg în continuare, simt cum gândurile o iau la goană înaintea mea: o sută de metri, două sute, un kilometru, apoi o tură întreagă. Gândurile mele au terminat deja maratonul și mă așteaptă la linia de sosire. Însă eu simt că nu mai pot nici să pășesc. Picioarele îmi tremură, toată partea inferioară a corpului e ca o gelatină. Capul îmi bubuie ca o tobă care bate un ritm... de retragere. Nu mai vreau să alerg, nu mai vreau să termin maratonul.

De ce alerg? Cine m-a pus?! Mă așteaptă o viață împlinită acasă. Am un job de corporatist, o soție pe care o iubesc și care mă iubește, un copil care mă așteaptă cuminte pe canapeaua din fața televizorului. Maică-mea a fost destul de clară:

- Dacă pleci la Polul Nord, nu mai vorbesc cu tine! Unde pleci tu, „marele“ sportiv, cu copil mic acasă, să o lași pe Oana văduvă?!

Nu mi-a mai vorbit câteva luni.

012

Când m-am înscris la maratonul de la Polul Nord, aveam în minte o hartă cu totul eronată. Îmi imaginam un țăruș înfipt în pământul înghețat, baze permanente instalate de statele mari, pinguini și urși polari împărțind aceeași curte. Adevărul de la fața locului, însă, este mai simplu și mai neliniștitor: la Polul Nord nu există pământ. Doar o calotă glaciară subțire, doi-trei metri de gheață plutind deasupra unui ocean adânc de patru kilometri. Iar „baza“ de la pol e o improvizație spectaculoasă: Barneo, tabăra rusească reconstruită în fiecare primăvară de la zero, pentru aproximativ o lună. De aici a început aventura mea.

Aventura pentru care mă pregătisem în ultimele luni.

Frigul nu mă speria cât mă speria - paradoxal aș putea spune - avionul cu care trebuia să ajung la bază, după mai multe curse. Îmi întrețineam fobia de avion urmărind la rând toate episoadele din *Dezastre în aer*. Am încercat cărți, psihologi, respirații,

mantre. Când am văzut că nu a mers nimic, am inventat un ritual: la decolare închideam ochii și mă imaginam în cockpit. Eu la manșă. Eu responsabil. Eu deținând controlul. Nu vindecă, dar relaxează.

În paralel, încercam să simulez Arctica în București. E surprinzător de greu să găsești un depozit cu temperaturi sub minus 25 de grade. După multe telefoane, am primit acces într-un terminal frigorific cu un tunel de congelare rapidă la minus 32 de grade. Lecțiile au venit repede: echipamentul „strat peste strat” funcționa; ghetele nu erau bune, mi-am simțit din nou degetele de-abia la vreo două-trei ore după ce am plecat de-acolo; aerul rece intra ca un snop de ace în plămâni; lacrimile îmi înghețau, nările mi se lipeau, respiram ca după cinci țigări tari. Rezistam o oră maximum. Apoi ieșeam la lumină, învățam și reveneam.

Pentru echipare am avut parte de doi tutori „de lux”, așa putea spune. La magazinul de echipament montan Himalaya, David Neacșu m-a „betonat” de sus până jos cu branduri care au văzut Antarctica, Alaska, Himalaya. Tot el mi-a dat un sfat (contra-intuitiv, la prima vedere): soarele la poli e ca un inamic nevăzut, iar reflexia pe zăpadă te poate arde mai rău decât gerul. Așadar, aveam nevoie de ochelari buni și de o cremă adecvată de protecție solară.

Apoi, la câteva zile, am intrat în biroul lui Teodor Negoită, primul român care a ajuns la Polul Nord. Avea pregătită o colecție de hărți, fotografii și e-mail-uri de la exploratori. Două ore am vorbit despre frig, logistică și limite. Am plecat cu sentimentul limpede că eram mai pregătit decât venisem.

Înainte de plecare, mi-am făcut bilanțul pregătirilor: patru sute de kilometri alergați în trei luni, „niște” kilograme în minus, mii de e-mail-uri către posibili sponsori, o listă frumoasă de refuzuri și câteva confirmări curajoase, zero alcool, mult entuziasm. Frici încă prezente: de avion, de frig, de ursul polar, de eșec.

Dar eram gata. Eram pregătit. Cel puțin așa crezusem atunci. Și, totuși, de unde gândurile astea acum? Gândurile că nu mai pot. Minte mi se lichefiază și mi se scurge, odată cu transpirația înghețată. Îmi simt unghiile degetelor de la mâini pătrunzând adânc în carnea palmelor.

Pe supra-mănușile care acoperă celelalte două rânduri de mănuși am imprimat steagul României și o fotografie cu Oana și Alex, soția și copilul meu. Pentru momentele grele în care trebuie să-mi amintesc repede de ce sunt aici. Pentru momente ca acesta, când renunțarea îmi dă târcoale. Și... funcționează! Cu sufletul arzând și picioarele grele ca plumbul, cu respirația frântă și inima bătând nebunește, îmi găsesc puterea nu în trup, ci în chipurile celor dragi care mă așteaptă acasă și care se vor bucura pentru mine. Îmi găsesc puterea în gândul că fiecare pas mă apropie de pacea și eliberarea de la linia de sosire.

014

Simt în piept aerul rece care parcă mă arde, dar, în același timp, îmi limpezește gândurile. Totul e ascuțit, viu. Eu însumi mă descopăr în acest frig intens mai viu ca oricând, prins între durerea frigului și bucuria existenței.

Încă șase ture. Sunt la jumătate! Încă patru. Încă două. Încă una. Acum sunt sută la sută sigur că voi ajunge cu bine la final, așa că încerc să savurez fiecare pas al ultimilor doi-trei kilometri. Cine a terminat un maraton știe: nu poți să-ți stăvilești emoțiile când vezi linia de finiș. Oricât de puternic ai fi, te lași în genunchi, iar lacrimile curg inevitabil. Am terminat primul meu maraton la treizeci și patru de ani! Ba mai mult chiar, am terminat maratonul arctic. Aș fi ipocrit dacă nu aș recunoaște cât de mândru mă simțeam să fiu primul român care a participat și a terminat maratonul Polului Nord!

Muncisem pentru asta, e adevărat. Când frigul iernii aduna lumea în case, eu îmi legam șireturile și ieșeam la

alergare. Nu pentru glorie, ci pentru promisiunea făcută mie și copilului nostru: aceea de a deveni mai bun. Fiecare dimineață geroasă fusese o luptă cu propriile mele scuze, fiecare pas, un pas spre omul care visam să fiu. Știam că la Polul Nord nu voi avea de învins doar frigul, ci și îndoiala, teama, oboseala. Așa că am învățat să le înfrunt în antrenamentele de acasă, până când voința mi-a devenit mai fierbinte decât orice foc.

Chefuri și rock'n'roll

Viața mea nu a fost mereu doar o pregătire continuă pentru maratoane. Cu doar câțiva ani înainte de maratonul polar, într-o duminică mohorâtă de toamnă, pe 30 octombrie 2005, eram acasă. Stăteam, pur și simplu, și mă recuperam după o noapte grea. Cu o seară înainte, ieșisem cu câțiva colegi de la bancă la tradiționala noastră băută de final de săptămână. Eram, de regulă, patru băieți, toți burlaci, colegi în aceeași sucursală. Rutina era simplă: un cocktail bar rusesc de la Piața Romană. Shot după shot. Eram fanul absintului (se pare că îmi plac extremele), peste care puneam zahăr brun încălzit în linguriță. Două pachete de țigări. Muzică tare, vorbit și mai tare, până răgușeam. După vreo două ore de shot-uri, urma „atracția serii“, când dansatoarele de pe bar își turnau șampanie în pantofi și le ofereau clienților să bea.

Noaptea se încheia cu mine stând de vorbă cu barmanul. În fine, nu știu ce fel de dialog putea fi acela, având în vedere că eram, de cele mai multe ori, rupt. Dar îmi amintesc că, în acea seară, l-am rugat să-mi prepare ceva „special“. A scurs într-un pahar lichidul dubios, tulbure și lipicios adunat în covorașul de cauciuc de pe tejghea, pe care se preparau cocktailurile. Adică resturi de alcool, sucuri, siropuri, eventual și gheață topită. Mi-a explicat că niciodată nu are același gust - evident! Efectul „băuturii“ jechoase din covorașul de cauciuc de pe bar a fost fulgerător - și teribil: nu mai știu cum am ajuns acasă și la ce oră m-am culcat.